

אחרי שסידר את המישטרות בשלוש יבשות, טייל בעולם בלי כרטיסים ובלי דרכון, וברח גם ממעצר בישראל, הוסגר למישטרת ישראל והוכה מכות נאמנות

חיים וחברתו האמריקאית

חיים, כך מספר האב, הוא ילד פיקח מאוד. אחרי שסיים את לימודיו בבית הספר העממי, המשיך ללמוד בבית-ספר תיכון מקיף עד גיל 14, ואחר-כך שלח ללמוד בבית-ספר בעל מגמה ימית בניצ-נים. אחרי שסיים את לימודיו בבית-ספר זה, עלה על ספינה שהפליגה לנמלי יפאן ואיראן.

מהפלגה זו הוחזר ארצה במטוס, לאחר

עזרת אוכפילב, זריות ותושייה האופייניים לו, עלה על מטוס, הגיע לאירופה. היום, בגיל 16, כבר יכול חיים גדבאן לכתוב ספר מרתק על השיטות שפיתח מישטרות אנטי-ביטחון המופקדים על נמלי-התעופה ברחבי התבל, כשהם חמושים ומצויידים במכשירים משוכללים ביותר.

בנוסף, הוא יודע, כפי שהתברר, גם כיצד להיעלם מעיניהם של דיילים ודיי-לות, ואנשי-הביטחון הנמצאים במטוסים, ואשר עיקר תפקידם למנוע הדירתם של נוסעים סמויים או בלתי-רצויים למטוסים.

עם הגעה, שעלה לאחרונה לכותרות באורח כה מפתיע, אי-אפשר לדבר כעת. הוא יושב מאחרי הסורגים.

אך אביו, משה גדבאן (35), שומר ב-מיפעל-הכותנה בקריית-גת, מוכן בהחלט לדבר על העניין, הנוגע לו אישית ומכאיב לו עמוקות.

משה-נאג'י, אביו של חיים, הוא דרווי יליד הכפר דלית-אל-כרמל. לפני 17 שנה התחתן עם עליזה (38), יהודיה שהיתה או

מאותו יום ואילך, ניתנה הוראה מפורשת לבדוק היטב את תוכה של מכונית-העצירי-ים, בכל פעם שהביאה עימה אנשים ל-בית-המשפט, לוודא שאיש לא יחזור על מיבצעו של גדבאן.

לפרוע את ההשבון

וטרי מישטרת ישראל נשבעו ל-יישב את החשבון עם חיים גדבאן, הגער ששם אותם לצחוק, ואכן, הם פרעו את החוב עד הסוף.

כאשר נתפס בשבוע שעבר שוב, על-ידי שוטרי מישטרת ישראל, היה זה לאחר שנפל לידי מישטרת לונדון, וזו הסגירה אותו לשגרירות ישראל בבריטניה, ששלחה אותו חזרה במטוס.

מ"קבלת-הפנים" שערכה לו המישטרה ב-ישראל, נותרו לגדבאן סימנים ברורים על הגב.

וכיצד הגיע ללונדון? פשוט מאוד. כאי-שר נמלט ממכונית-המישטרה ליד בניין

ה שופט ביקש מן השוטרים להביא בפניו את העצור, שנית. השוטרים נבהלו. הם ידעו דבר שהשופט עדיין לא ידע. הם מיהרו להדריה-עצורים, למרות שכבר בבדיקה קודמת השתכנעו: הגער חיים גדבאן בן ה-16 נעלם מן החדר, כאילו בלעה אותו האדמה.

השוטרים רצו החוצה, לרחוב, פתחו במ-הירות את דלתות הניידת שממנה ירדו מחצית השעה קודם-לכן, והורידו עימם את העצורים שהובאו להארכת מעצרים בבית-המשפט השלום בחיפה.

גם בתוך הניידת הוא לא היה. פשוט נעלם. היה זה דבר חסר-תקדים. כדבר אחד היו משוכנעים, למעלה מכל ספק: חיים גדבאן היה עם ה"שלל" שהעלו בחיבתם אותו לילה, בין העצורים שהביאו איתם.

חיים גדבאן

רק הוא נעלם — מתחת לאפס של טובי החוקרים של מישטרת חיפה. כיצד — זאת לא ידע איש להסביר.

בלילה הקודם, היה זה ב-28 באוגוסט, שלחו אותו אליהם ממישטרת נמל-התעופה בלוד, שם נעצר ברידתו ממטוס. והנה, לא חלפו שעות אחדות — ושוב לא היה לו זכר.

מאוחר יותר, כאשר החלו שומרי-החוק החיפאיים לבדוק מה אירע, הסתבר להם כי חיים גדבאן נשאר אחרון בתוך הניידת, כאשר הורידו מתוכה את העצורים, אך

"כל הזמן שואלים

אותי למה יש

לי אבא ערבי?"

הוא לא ירד ממנה כלל. הם הניחו כי הסתתר מתחת לאחד הספסלים, והמתין עד שהשוטרים יורידו את כל העצורים האחרים. כמה דקות אחר-כך, כאשר נוכח כי אין מחפשים אותו, פתח את הדלת והסתלק.

מישטרת חיפה הועמדה על רגליה. היכן לא חיפשו אותו? הפכו כל אבן בנמל, תיכננו מארב אפילו ליד ביתו שבעיירה קריית-גת, אך ללא-הועיל.

הוא שוב סידר את השוטרים, בקלות ובכישרון, בדיוק כפי שסידר אחר-כך את שוטרי צרפת, ארצות-הברית ובמיוחד ניו-יורק. גם שם יצא ובה כרצונו, מבלי שאיש יגלה אותו.

תחילה סברו קציני-המישטרה כי מישוה "מבפנים" שיתף פעולה עם ההרפתקן הקטן, אי-אפשר לו להימלט מידיהם. אך במהרה הסתבר להם, לתדהמתם, כי גדבאן הצעיר ניחן בכישרון-התחמקות שאין שני לו.

ההרפתקה

שנתגלתה פרשה של סחר בדולארים, זה ילד נחמד כי לקח חלק בה. אביו ביקש ממנו שילמד ויהיה טייס. אך חיים השיב לו: "אין לי שום סיכויים להיות טייס. יתחילו שוב להתעניין ולחקור ולשאל אותי, איך זה שיש לך אבא ערבי?"

מסעות

ברחבי-העולם

ה אב מספר כי חיים נהג להתלונן בבית על שהילדים בבית-הספר ובכל מקום צוחקים ממנו, ולא נותנים לו מנוחה, בגלל שאביו ערבי, למרות שהוא נחשב יהודי לכל דבר, הוא זכה גם בטכס ברי-מיצוה, ובחגיגה מסורתית ליד הכותל הר-מערבי. האב ניסה להרגיעו תמיד, אך ללא הצלחה.

"כאשר היה משוחח איתי", סיפר משה גדבאן, "היה יודע תמיד מה אני עומד להשיב לו, והיה מקדים אותי. אחרי שחזר לארץ מיפאן ומפרס, אמר לי שהוא נוסע

- אמר הוער שאמו

יהודיה ואביו דרוזי.

העובד בקריית-גת

לעבוד באשדוד. שם, הוא עלה על אוניה והפליג.

"לפני שנסע, אמר לי שהוא לא יכול כבר לסבול יותר, ושהוא רוצה לראות את העולם. באחת הנסיעות שלו לאירופה, נתגלה על סיפון האוניה פליים, בנוסע סמוי. רבה-החובל החליט להסגיר אותו ו-להטיס אותו חזרה לארץ, אבל כשהאוניה התקרבה לחופי נמל מרסיי, הוא קפץ לים, דרך צוהר תא-הכלא שבו הוחזק, ושחה עד החוף."

חיים הצעיר הסתובב במרסיי, טייל בי רחבי צרפת, צבר לו סכומים-סוף, והחליט לנסוע לניו-יורק, לבקר שם את חברתו ג'ני, שלמדה איתו יחד בבית-הספר ב-קריית-גת.

כאן החלה הרפתקה נוספת. הוא התגנב למטוס וחצה את האוקיינוס בנוסע סמוי, במטוס, מבלי שיגלו אותו.

בניו-יורק החל לחפש את ג'ני, ומצא אותה, אביה, בעל מיפעל למכשירים עדי- (המשך בעמוד 36)

עולה חדשה מתוניס. המישפחה מתגוררת בצריף-אסבסטון באחת מסימטאותיה של קריית-גת.

לחיים שלושה אחים: אברהם (15), הרצל (14) וישראל (12), ושתי אחיות: דליה (9) ושלומית (8).

בית-המשפט השלום בחיפה, נסע מייד ל-תל-אביב, וזאת, כאמור, שעה שהיפוי-המישטרה התרכזו באיזור הנמל.

הוא הגיע לבמל-התעופה על-שם בן-גוריון בלוד, כאן, ללא כרטיס-טיסה או סידורים נאותים אחרים, כמובן, אך ב-

עם אבא ואמא

חיים בטכס הברי-מיצוה שלו בבית-הכנסת בקריית-גת. משה, האב הדרוזי, זאג שלבנו הבכור ביום בו מלאו לו 13 שנה, ייערך טכס 'יהודי' דתי מסורתי. חיים נחשב תמיד כילד יהודי לכל דבר.